

COLEGIUL MEDICILOR VETERINARI
B I R O U L E X E C U T I V
Splaiul Independenței 105, sector 5, Cod 050097, BUCUREȘTI
Telefon 021-319.45.04; Fax 021-319.45.05; www.cmvro.ro
E-mail: office@cmvro.ro
Operator de date cu caracter personal nr. 21554/2011

N r . 1 5 8 3 / 2 0 . 0 5 . 2 0 2 1

Către,

CONSILIUL CONCURENȚEI

Direcția de Analiză și Monitorizare a Mediului Concurențial
Doamnei director Grațiela GHEORGHE

Subiect: Adresa Consiliului Concurenței nr. 4829/22.04.2021, înregistrată la Biroul Executiv al Consiliului Național al Colegiului Medicilor Veterinari cu nr. 1318/22.04.2021

A. Cadrul legislativ european aplicabil exercitării profesiei de medic veterinar.

1. Directiva 2006/123/CE a Parlamentului european și a Consiliului 12 decembrie 2006 privind serviciile în cadrul pieței interne.
2. Directiva 2005/36/CE a Parlamentului european și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind recunoașterea calificărilor profesionale.

B. Cadrul legislativ național aplicabil exercitării profesiei de medic veterinar.

1. Ordonanță de urgență nr. 49 din 20 mai 2009 privind libertatea de stabilire a prestatorilor de servicii și libertatea de a furniza servicii în România.
<http://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocument/106401>
2. Lege nr. 160 din 30 iulie 1998 pentru organizarea și exercitarea profesiunii de medic veterinar.
<http://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocument/61827>
3. Lege nr. 200 din 25 mai 2004 privind recunoașterea diplomelor și calificărilor profesionale pentru profesiile reglementate din România.
<http://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocument/52433?noCache=1472601603484>
4. Ordonanță nr. 42 din 29 ianuarie 2004 privind organizarea activității sanită-veterinare și pentru siguranța alimentelor.
<http://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocument/49511>
5. Hotărâre nr. 860 din 3 iunie 2004 privind recunoașterea calificării de medic veterinar și reglementarea unor aspecte referitoare la exercitarea profesiei de medic veterinar.
<http://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocument/89166>
6. Hotărârea Nr.469 din 24.06.2015 pentru aprobarea criteriilor minime obligatorii de autorizare și acreditare pentru programele de studii universitare de Medicină, Medicină dentară, Farmacie, Asistență medicală generală, Moaște, Medicină veterinară, Arhitectură
<http://www.legex.ro/Hotararea-469-2015-141455.aspx>
7. Ordinul nr. 17 din 27 februarie 2008 pentru aprobarea Normei sanitare veterinară privind procedura de înregistrare și controlul oficial al unităților în care se desfășoară activități de asistență medical-veterinară.
<https://cmvro.ro/files/download/legislatie/unitati-asistenta/ordin-17.pdf>

C. Considerații generale

Din analiza prevederilor Ordinului președintelui Consiliului Concurenței nr. 1023/16.10.2020 se constată că, solicitarea dumneavoastră nu poate să aibă ca bază legală acest ordin întrucât el se referă doar la domeniul contabilității și cel al serviciilor medicale.

În ultimii ani, mai exact începând cu anul 2015, Consiliul Concurenței a fost foarte sensibil la orice „opinie”, formulată de anumiți operatori economici cu interes în domeniul medical-veterinar și a verificat, în mod repetat, dreptul legitim de exercitare liberă, în mod independent, al unei profesii liberale, respectiv al profesiei de medic veterinar.

Prin definiție, profesiile liberale sunt cele care se practică de persoane care au o anumită pregătire sau calificare profesională specifică, care sunt înregistrate într-un organism profesional propriu și sunt reglementate de un act legislativ special de organizare și exercitare a profesiei.

Or, profesia de medic veterinar este o profesie reglementată sectorial la nivel european și practicarea medicinei veterinare este permisă doar persoanelor care îndeplinesc cerințele de pregătire profesională specificate în Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale.

Este pentru a treia oară, și ne-am dori să fie și ultima, când Consiliul Concurenței verifică prevederile Legii nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, republicată, cu modificările și completările ulterioare, la solicitarea acelorași entități juridice, cu interes în domeniul medical-veterinar, care doresc să-și extindă activitatea de la producția de medicamente veterinare și distribuția acestora prin lanțuri de depozite și farmacii veterinare, la recomandarea/prescrierea și utilizarea lor, prin preluarea și a serviciilor medicale veterinare.

Astfel, cercul: producător de medicamente veterinare - distribuitor en-gros prin lantul de depozite și comercializarea cu amănuntul al acestora prin lantul de farmacii veterinare – prestator de servicii care le recomandă, le prescriu și le utilizează, se închide complet.

Reamintim faptul că, în perioada 2015/2016, precum și în anul 2020, ne-au fost solicitate mai multe date și informații referitoare la legislația privind organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, aceste verificări nefiind finalizate prin emiterea unei decizii din partea Consiliul Concurenței, deși am solicitat acest lucru prin adresele noastre nr. 11849/17.06.2015 și nr. 404/22.01.2016, ci doar prin puncte de vedere.

Reiterăm faptul că, prevederile legislației care reglementeză organizarea și exercitarea profesiei de medic veterinar, nu sunt discriminatorii, respectă criteriile de proporționalitate și necesitate în atingerea obiectivelor urmărite, respectiv asigurarea sănătății animalelor, a sănătății publice și siguranța alimentară, prevăzute de art.15 din Directiva 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind serviciile în cadrul pieței interne (JO 2006, L 376, p. 36, Ediție specială, 13/vol. 58, p. 50), precum și a articolului 63 alineatul (1) TFUE, fapt constatat de Curtea Europeană de Justiție în Hotărârea preliminară dată de în Cauza C-297/16, când a hotărât cu privire la acționariatul farmaciilor veterinare în care a menționat: „un stat membru poate împiedica în mod legitim ca operatori economici neveterinari să fie în poziția de a exercita o influență determinantă asupra administrației unor unități care comercializează cu amănuntul medicamente de uz veterinar.”

Or, acest mod de înțelegere și interpretare a legislației europene în privința structurii acționariatului se aplică **mutatis mutandis** și în cazul acționariatului societăților care dețin unități medicale veterinare în care se prestează servicii de asistență medicală veterinară (spitale, clinici și cabinete veterinare de asistență),

întrucât medicii veterinari din cabinete sunt cei care consultă animalele, stabilesc diagnosticul și recomandă sau, după caz, prescriu pe bază de rețete, medicamentele veterinare care se cumpără de proprietar de la farmaciile veterinare, precum și cei care utilizează aceste medicamente.

În anul 2015 în urma unei sesizări cu privire la acționariatul farmaciilor veterinare, Consiliul Concurenței a emis un punct de vedere în baza căruia A.N.S.V.S.A. a emis Ordinul 31/2015, ordin anulat de către instanțele de judecată (Anexa nr.1) și a inițiat OUG 70 /2017 (a se vedea Expunerea de motive Anexa nr.2) prin care s-a eliminat condiția de exclusivitate de deschidere a unei farmacii veterinare doar de către medici veterinari, creând posibilitatea ca orice persoană indiferent de pregatirea profesională să poată înființa o farmacie veterinară, dând frâu liber vânzării fără control al medicamentelor veterinare în România, punând în pericol sănătatea publică.

CCR s-a pronunțat prin Decizia 511/2017 (Anexa nr.3) cu privire la dreptul medicilor veterinari de a avea exclusivitate în comercializarea și utilizarea medicamentelor veterinare. Redăm câteva considerente din cuprinsul deciziei cu relevanță și în speță de față:

, „16. Activitățile pe care legiuitorul le dă în competența exclusivă a medicilor veterinari prezintă o importanță deosebită, având un impact direct asupra sănătății animalelor și indirect asupra celei a oamenilor. În considerarea acestor valori ce se urmărește a fi protejate, desfășurarea activităților date de lege în competența medicilor veterinari - inclusiv cea asupra căreia poartă critica de neconstituționalitate în cauza de față - necesită o pregătire teoretică și practică specială, pe care doar persoanele care au obținut diplomă de medic veterinar eliberată de o instituție de învățământ superior o pot dovedi. Absolvirea studiilor academice de medicină veterinară (învățământ universitar desfășurat pe parcursul a 6 ani) reprezintă o garanție pentru dobândirea cunoștințelor de specialitate care conturează un profesionist autentic, apt să acționeze cu responsabilitate și competență pentru prevenirea, combaterea și vindecarea bolilor animalelor. Stabilindu-se prin lege exclusivitatea medicului veterinar în domeniul comercializării și utilizării produselor biologice, antiparazitare de uz special și medicamentelor de uz veterinar, se conferă profesionalism actului medical-veterinar și se evită riscul ca o persoană lipsită de pregătire de specialitate să exerce competențe proprii unei profesii strict specializate, cu consecința periculoasă a posibilei comiteri a unor greșeli care să afecteze negativ sănătatea animalelor și, consecutiv, pe cea a oamenilor.

19. În consecință, ținând seama de cele mai sus arătate, Curtea apreciază că este justificat ca medicul veterinar să fie cel care să comercializeze produsele biologice, antiparazitare de uz special și medicamentele de uz veterinar conștientizând responsabilitatea exercițiului actului medical specific, cunoscând necesitatea respectării anumitor scheme de tratament și importanța aprecierii corecte cu privire la compatibilitatea substanțelor active existente în anumite medicamente în cazul asocierilor de tratamente și având permanent în vedere prevenirea riscului accidentelor medicamentoase, în scopul asigurării deopotrivă a sănătății animalelor și a sănătății oamenilor.

20. Din această perspectivă, prevederile art. 4 lit. i) din Legea nr. 160/1998, care formează obiectul prezentei excepții, nu contravin dispozițiilor art. 45 din Constituție, care garantează accesul liber al persoanei la o activitate economică, precum și libera inițiativă, dar care, în același timp, condiționează exercitarea acestora de respectarea exigențelor stabilite prin lege. Or, în acest caz, ținând cont de importanța domeniului vizat, legiuitorul a înțeles să permită doar medicilor veterinari să desfășoare activitățile enumerate în textul de lege criticat, măsura fiind de natură să asigure un just echilibru între cerințele de interes general referitoare la sănătatea publică și limitarea instituită prin prevederile de lege

supuse controlului de constituționalitate și întrunind, totodată, și exigențele referitoare la caracterul adevărat și necesar, așa cum rezultă din cele mai sus prezentate.

32. Față de toate aceste considerații, Curtea constată că prevederile art. 4 lit. i) din Legea nr. 160/1998 nu contravin dispozițiilor art. 44 și 45 din Constituție, întrucât consacrarea legală a exclusivității medicilor veterinari în ce privește comercializarea cu amănuntul și utilizarea produselor biologice, antiparazitar de uz special și a medicamentelor de uz veterinar se justifică din perspectiva importanței valorilor apărate prin intermediul acestei prevederi și a gravitației consecințelor ce pot apărea în cazul unei soluții legislative diferite.”

În anul 2018 în perioada adoptării prin lege a OUG 70/2017, CJUE a emis Hotărârea din 1 martie în Cauza C-297/2016 (Anexa nr.4), iar prevederile acesteia contrazic în mod evident punctul de vedere emis de către Consiliul Concurenței. Redăm din cuprinsul hotărârii folosită ca jurisprudență în țările membre UE (Anexa nr.5), dar nerespectată de către România, cele mai relevante considerente și utile inclusiv în spăta de față:

„64. În ceea ce privește cel de al doilea element al celei de a treia condiții, și anume faptul că cerința în cauză nu trebuie să depășească ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului menționat, trebuie amintit că protecția sănătății publice ocupă primul loc printre bunurile și interesele protejate de Tratatul UE și că revine statelor membre sarcina de a decide cu privire la nivelul la care intenționează să asigure această protecție, precum și cu privire la modul în care acest nivel trebuie atins. Întrucât acesta poate varia de la un stat membru la altul, este necesar să se recunoască statelor membre o marjă de apreciere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 septembrie 2008, Comisia/Germania, C-141/07, EU:C:2008:492, punctul 51).

82. În această privință, ținând seama de marja de apreciere de care dispune un stat membru, astfel cum a fost amintită la punctul 64 din prezenta hotărâre, acesta poate aprecia că, în cazul în care neveterinarii sunt în poziția de a exercita o influență asupra administrației unităților care comercializează cu amănuntul medicamente de uz veterinar, există un risc ca aceștia să adopte strategii economice susceptibile să aducă atingere obiectivului aprovisionării sigure și de calitate a deținătorilor de animale cu medicamente, precum și independenței medicilor veterinari care intervin în cadrul acestor unități, în special prin faptul că îi incită să comercializeze medicamente a căror stocare nu mai este rentabilă sau prin recurgerea la reduceri ale cheltuielilor de funcționare (a se vedea prin analogie Hotărârea din 19 mai 2009, Apothekerkammer des Saarlandes și alții, C-171/07 și C-172/07, EU:C:2009:316, punctul 40).

84. Prin urmare, medicii veterinari care sunt deținători ai capitalului unei unități care comercializează cu amănuntul medicamente de uz veterinar sunt supuși, spre deosebire de operatorii economici neveterinari, unor norme deontologice care vizează moderarea urmăririi profitului, astfel încât interesul lor legat de realizarea unui profit poate fi temperat de răspunderea care le revine, dat fiind că o eventuală încălcare a normelor legale sau deontologice pune în pericol nu numai valoarea investiției lor, ci și propria existență profesională (a se vedea prin analogie Hotărârea din 19 mai 2009, Apothekerkammer des Saarlandes și alții, C-171/07 și C-172/07, EU:C:2009:316, punctul 37).

86. Or, deși, astfel cum reiese din jurisprudența Curții citată la punctul 82 din prezenta hotărâre, un stat membru poate împiedica în mod legitim ca operatori economici neveterinari să fie în poziția de a

exercita o influență determinantă asupra administrării unor unități care comercializează cu amănuntul medicamente de uz veterinar, obiectivul evocat la același punct din prezenta hotărâre nu poate justifica înălțurarea completă a acestor operatori de la detinerea capitalului unităților menționate, atât timp cât nu este exclus ca medicii veterinari să poată exercita un control efectiv asupra acestor unități chiar și în ipoteza în care aceștia nu ar detine totalitatea capitalului unităților menționate, în măsura în care detinerea de către neveterinari a unei părți limitate a acestui capital nu ar împiedica în mod necesar un astfel de control. Prin urmare, o reglementare națională precum cea în discuție în litigiul principal depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului pe care îl urmărește.”

Potrivit articolului 15 alineatul (1) din Directiva 2006/123, România în calitate de stat membru a trebuit să examineze dacă, în cadrul sistemului sau juridic, se impun cerințe precum cele mentionate la alineatul (2) al acestui articol și trebuie să se asigure că ele sunt compatibile cu condițiile stabilite la alineatul (3) al aceluiași articol, în ce privește exercitarea profesiei de medic veterinar. În urma acestei analize efectuate în anul 2010, s-a constatat ca Legea 160/1998 prevedea o singură cerință care încalcă legislația europeană și anume stabilirea unor tarife minime de către Colegiul Medicilor Veterinari. Prin Legea nr. 213 din 2010 a fost modificat art.36 pentru conformare.(Anexa nr.6).

„Din alineatele (5) și (6) ale articolului 15 rezultă că statelor membre le este permis să mențină sau să introducă cerințe de tipul celor menționate la alineatul (2) al aceluiași articol, dacă acestea sunt conforme cu condițiile stabilite la alineatul (3) al acestuia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iunie 2015, Rina Services și alții, C-593/13, EU:C:2015:399, punctul 33)”-considerentul 80 din Cauza C-209/18.

În ceea ce privește caracterul propriu al cerintelor în discuție de a atinge obiectivele enunțate, este necesar să se constate că limitările privind forma juridică și participarea la capitalul unei societăți sunt, în măsura în care ele asigură transparenta participării la capitalul acestei societăți și calificarea persoanelor care participă la capitalul respectiv și determină în mod precis persoanele responsabile în societatea în cauză, adecvate, în principiu, pentru a realiza obiectivele de protecție a beneficiarilor serviciilor și de garantare a calității serviciilor.

În ceea ce privește obiectivul de protecție a sănătății publice, rezultă din jurisprudența Curții că cerințele referitoare la detinerea exclusivă a capitalului unor societăți de medici veterinari de către membrii acestei profesii sunt adecvate pentru a reduce riscurile ca aceste societăți să adopte strategii economice susceptibile să aducă atingere obiectivului de protecție a sănătății, precum și independenței medicilor veterinari (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 martie 2018, CMVRO, C-297/16, EU:C:2018:141, punctele 82 și 83).

Subliniem faptul că, urmare a *peer review-ului efectuat de Comisia Europeană în anul 2012*, care a avut drept scop analiza prevederilor legislative în baza cărora se exercită profesiile de medic veterinar în toate statele membre, **Comisia a constatat că prevederile legislative din România privind condițiile de înființare a cabinetelor, clinicilor și spitalelor veterinar, sunt în conformitate cu legislația europeană, deci cerința de participare a unui medic veterinar în cadrul acționariatului societăților care detin unități medicale veterinar de asistentă este pe deplin justificată.** Vă atașăm formularul transmis de România către Comisia Europeană și dezbatut în cadrul analizei din grupurile de lucru.(Anexa nr.7)

În anul 2015 a avut loc la sediul Comisiei Europene o întâlnire între reprezentanții aceștia și reprezentanți ai Misiunii României din Bruxelles, ai A.N.S.V.S.A. și Colegiului Medicilor Veterinari pe tema legislației din domeniul medical-veterinar (farmacii, comerț, exercitarea profesiei, servicii medical-veterinare), în urma căreia a fost transmisă autorităților române minuta întâlnirii.(Anexa nr.8).

În timpul discuțiilor, reprezentanții CE au afirmat că „România are una dintre cele mai bune legi privind serviciile medical-veterinare, care este conformă cu cerințele legislației europene.”

Așa cum am precizat și în corespondența noastră anterioară, reglementările noastre privind cerințele de înființare a unităților medicale veterinare au fost și sunt transmise Comisiei Europene prin platforma REGPROF (Regulated Profession database) și nu am primit observații / critici cu privire la prevederile pe care le conțin. Acstea informații sunt introduse la zi în platforma REGPROF pentru ca după orice modificare survenită Comisia să ia cunoștință și să acioneze dacă este cazul, iar până în prezent autoritățile române nu au primit nicio observație.(Anexa nr.9)

D. Răspunsul punctual la solicitările dumneavoastră.

1. Referitor la piata serviciilor medicale veterinare, precizăm următoarele:

Serviciile medicale veterinare asigurate către de medicii veterinari de liberă practică organizați în condițiile legii, sunt reprezentate de:

a) servicii de asistență medicală veterinară: consultații, diagnostic clinic și de laborator, examen trichineloscopic, recomandarea și prescrierea de medicamente veterinare, utilizarea de medicamente în tratamentele efectuate la animale, intervenții chirurgicale și obstetricale, însămânțări artificiale și transfer de embrioni, acțiuni imunoprofilactice (vaccinări, serumizări), depistarea bolilor prin teste alergice, recoltări de probe în vederea examenelor de laborator (sânge, urină, organe, furaje, păr,etc), activități de imagistică veterinară (ecografie, artroscopie, radiologie, flouroscopie, tomografie computerizată, rezonanță magnetică etc), eutanasie, identificarea animalelor de companie și de rentă și înregistrarea lor în bazele de date speciale, asigurarea trasabilității animalelor și a produselor alimentare provenite de la acestea (asigurarea siguranței alimentare conform conceptului european „de la furcă la furculiță”), notificarea, prevenirea, combaterea bolilor și stingerea focarelor de boală, eliberarea documentelor sanitare veterinare pentru comercializarea locală a animalelor vii și a produselor de origine animală, precum și comercializarea pe piața locală și pe piața intracomunitară a animalelor vii și a produselor alimentare de origine animală, importul și exportul acestora, asigurarea siguranței alimentare a populației prin măsurile medicale veterinare luate în timpul evoluției epizootei și panzoșii. Serviciile sunt efectuate atât la sediul unităților cât și în condiții de teren, folosind inclusiv ambulanțe și clinici veterinare mobile.

b) servicii de consultanță tehnică și legislativă, alte servicii de specialitate.

Pentru a avea acces în profesia de medic veterinar, respectiv pentru a avea dreptul de a profesa, o persoană fizică, trebuie să depună o cerere de înscriere în colegiu, la care să atașeze dovada că a absolvit Facultatea de Medicină Veterinară, cazierul judiciar și o adeverință medicală. Procedura de înscriere în Colegiul Medicilor Veterinari este clar descrisă în Hotărârea nr.73/2017 adoptată de Consiliul Național al Colegiului Medicilor Veterinari, postată pe site-ul propriu

https://cmvro.ro/files/download/legislatie/hotarari_cmv/hotararea-73.pdf și pe care o anexăm (Anexa nr.10).

Fiind o organizație profesională cu rol de reglementare și control al exercitării profesiei, în mod firesc, membri ai Colegiului Medicilor Veterinari pot să fie doar persoane fizice care dețin diplomă care să ateste calificarea profesională de medic veterinar, în conformitate cu prevederile Directivei 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului, înregistrați în Tabloul general al medicilor veteriniari.
<https://cmvro.cmvro.ro/cmvro/Rapoarte.aspx>.

În ceea ce privește organizarea profesiei și actorii prezenti:

Colegiul Medicilor Veterinari este o organizație profesională autonomă, de interes public, neguvernamentală, apolitică, cu personalitate juridică.

Colegiul Medicilor Veterinari este o organizație cu structură piramidală, având filiale la nivelul tuturor județelor, inclusiv la nivelul municipiului București.

Modul de organizare, organele de conducere și atribuțiile acestora, se regăsesc în Regulamentul de Organizare și Funcționare al Colegiului Medicilor Veterinari, publicat în Monitorul Oficial al României nr. 148/2017, pe care-l anexăm (Anexa nr.11).

https://cmvro.ro/files/download/legislatie/exercitarea-profesiei/ROF_CMVRO_Statutul-medicului-veterinar.pdf

https://cmvro.ro/files/download/legislatie/exercitarea-profesiei/Monitor_Oficial-Hotarare_Congres_national_pentru_modificarea_si_completarea_Hotararii_nr._3.pdf

Referitor la dimensiunea pietei și cotele de piată- precizăm faptul că nu putem să vă furnizăm aceste informații încă din cănd nu avem datele necesare pentru a le calcula și nici nu este o obligație sau o responsabilitate a noastră. Putem preciza că nu există lanțuri de cabinete, clinici sau spitale veterinar. Cazurile în care o societate deține mai mult de o unitate sunt rare și numărul maxim nu depășește 4-5 unități în cazuri foarte izolate. Avem foarte multe entități în care majoritatea este deținută de nonveterinari și care funcționează fără să fi fost plângeri din punct de vedere concurential. Cea mai mare unitate medical-veterinară în care capitalul deținut de către medicul veterinar este de 0,00011%. (Anexa nr.12).

Referitor la ponderea serviciilor prestate prin intermediul societăților comerciale în cadrul pieței, precizăm următoarele:

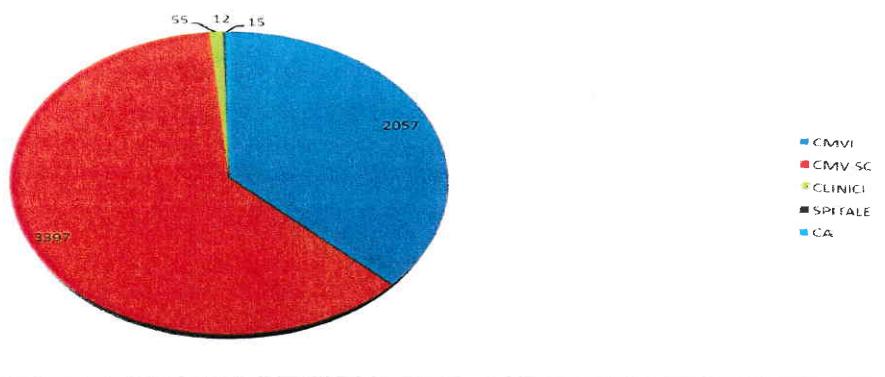
La data de 14.05.2021, în Registrul unic al cabinetelor medicale veterinară cu sau fără personalitate juridică sunt înregistrate: 2057 cabinete medical-veterinare individuale, 15 cabinete medical-veterinare asociate, 3397 cabinete medical-veterinare care aparțin societăților comerciale, 55 clinici veterinar – toate aparțin societăților comerciale și 12 spitale veterinară- toate aparțin societăților comerciale. Dintre acestea, în București funcționează 16 cabinete medical-veterinare individuale și un număr de 306 cabinete veterinară care aparțin societăților comerciale, precum și 10 clinici veterinară și 5 spitale veterinară, ce aparțin de asemenea, societăților comerciale.

Deci, din total 5536 unități medicale veterinară de asistență, existente la nivelul întregii țări, 62,57 % aparțin societăților comerciale, distribuite în toată țara și având posibilitatea de a presta servicii pe întreg teritoriul țării.(Anexa nr.13).

1. Din informațiile noastre capitalul din cadrul societăților comerciale care au înființat și gestioneză entități care prestează servicii medicale veterinară este aproape 100% românesc/autohton.

Prin urmare, românii din resurse proprii au fost capabili să înființeze și să gestioneze la cel mai înalt nivel piata serviciilor medical-veterinare, în condițiile în care alături de un medic veterinar a putut și poate să investească orice altă persoană care nu are calitatea de medic veterinar și indiferent de naționalitatea acestuia.

5536-Unitati medical-veterinare de asistenta la 15.05.2021

Registrul unic al cabinetelor medical-veterinare cu sau fără personalitate juridică este public și actualizat în timp real. <https://cmvro.cmvro.ro/cmvro/Rapoarte.aspx>

2. Colegiul Medicilor Veterinari nu detine copia notei de fundamentare/documentului, pe care s-a constituit Legea nr. 160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiunii de medic veterinar, republicată și deci nu v-o putem furniza.

3. Condițiile de înființare a unităților medicale veterinare în care se desfășoară servicii medical-veterinare sunt clar precizate în:

- Hotărârea nr.75/17.03.2017 pentru aprobarea Procedurii de înregistrare a cabinetelor medicale veterinare individuale, în care se desfășoară activități de asistență medicală veterinară, în Registrul unic al cabinetelor medicale veterinare, cu sau fără personalitate juridică (Anexa nr.14); https://cmvro.ro/files/download/legislatie/hotarari_cmv/hotararea-75.pdf

- Hotărârea nr 76/17.03.2017 pentru aprobarea Procedurii de înregistrare a unităților medicale veterinare cu personalitate juridică, în care se desfășoară activități de asistență medicală veterinară, în Registrul unic al cabinetelor medicale veterinare, cu sau fără personalitate juridică; (Anexa nr.15). https://cmvro.ro/files/download/legislatie/hotarari_cmv/hotararea-76.pdf

- Hotărârea nr. 83 din 09.08.2018 pentru aprobarea procedurii de înregistrare a cabinetelor medicale veterinare asociate, în Registrul unic al cabinetelor medicale veterinare cu sau fără personalitate juridică;(Anexa nr.16). https://cmvro.ro/files/download/legislatie/hotarari_cmv/hotararea-83.pdf

Cerințele respectă prevederile Legii nr.160/1998 pentru organizarea și exercitarea profesiunii de medic veterinar, cu modificările și completările ulterioare.

Conform legii, medicul veterinar practică o **profesie liberală**. Or, profesiile liberale sunt cele care se practică individual, necesită pregătire sau calificare profesională specifică, sunt înregistrate într-un organism profesional propriu și sunt reglementate de un act legislativ special de organizare și exercitare a profesiei.

Astfel, conform Art. 27 alin. (1) din lege „*Medicii veterinari cu drept de liberă practică își pot desfășura activitatea independent, atât ca persoane fizice autorizate, cât și ca persoane juridice.*”

Iar, conform Art. 28, din aceeași lege, **în exercitarea profesiei sale, medicul veterinar cu drept de liberă practică se organizează și funcționează în cadrul:**

- a) cabinetului medical-veterinar, în una dintre următoarele forme: 1. cabinet medical-veterinar; 2. cabinete medical-veterinare asociate;
- b) societăților reglementate de Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu obiect principal de activitate activitățile veterinar.

Nici în Legea nr. 160/1998, republicată, cu modificările și completările ulterioare și nici în altă reglementare a Colegiului Medicilor Veterinari nu este specificat un anumit procent pe care trebuie să-l dețină medicul veterinar în actionariatul societății și nici faptul că acesta trebuie să fie administrator al societății.

Cerințele prevăzute de Hotărârea nr.76/2017 a Colegiului Medicilor Veterinari, pentru înregistrarea unei unități medicale veterinară în Registrul unic al cabinetelor cu sau fără personalitate juridică, sunt:

- societatea are ca obiect principal de activitate Cod CAEN 7500- activități veterinar;
- medicul veterinar titular al unității medicale veterinar este asociat în cadrul societății comerciale (**nu se specifică un anumit procent**);
- medicul veterinar asociat, care este și **medicul veterinar titular** al unității medicale veterinar, trebuie să fie reprezentantul legal al societății comerciale în relația cu **Colegiul Medicilor Veterinari**, pentru că Legea 31/1990 privind societățile prevede această cerință pentru cei care depun, **în numele unei persoane juridice**, cereri, solicită autorizații, solicită diferite informații sau documente (de exemplu: registre tip de consultații și tratamente, rețete cu regim special, formulare de mișcare a animalelor etc.) sau încheie contracte de prestări servicii medicale veterinar, în care rolul definitoriu îl are prestația profesională a medicului veterinar și gradul profesional sau specializarea pe care acesta o are.

Precizăm faptul că, medicul veterinar titular al unității medicale veterinar este medicul veterinar care coordonează activitatea medicală veterinară în unitatea respectivă și care răspunde în fața instituțiilor abilitate, de calitatea serviciilor medicale veterinar oferite clientilor, de siguranța alimentară a populației, având în vedere faptul că ei certifică starea de sănătate a animalelor importate, exportate, comercializate, abatorizate, precum și salubritatea produselor alimentare de origine animală care se comercializează în piețe, hale, etc. De asemenea, medicul veterinar răspunde de respectarea legislației privind modul în care sunt prescrise, utilizate, gestionate medicamentele veterinar, inclusiv medicamentele stupefiante și psihotrope, care au regim special și de respectarea perioadei de așteptare, în ceea ce privește punerea în consum a alimentelor provenite de la animalele tratate, astfel încât să nu fie afectată sănătatea oamenilor.

Este evident faptul că, doar un medic veterinar poate să fie reprezentantul unui cabinet medical veterinar în relația cu Colegiul Medicilor Veterinari, având în vedere faptul că, un neprofesionist în

nu are minime cunoștințe necesare pentru a înțelege rolul și importanța respectării legislației sanitare veterinare în vigoare (extrem de stufoasă).

4. In opinia Colegiului Medicilor Veterinari nu există restrictii privind accesul operatorilor economici pe piața serviciilor medicale veterinare și ne bazăm afirmațiile pe legislatia europeană și pe interpretarea data de CJUE acestei legislații:

I - Prevederile articolului 25 din Directiva 2006/123 privind serviciile:

„(1) Statele membre asigură că prestatorii nu sunt supuși unor cerințe care îi obligă să exercite o anumită activitate specifică în mod exclusiv, sau care limitează exercitarea în comun sau în parteneriate de activități diferite.

Cu toate acestea, următorii prestatori pot fi supuși unor astfel de cerințe:

(a) profesiile reglementate, în măsura în care este justificat pentru a garanta respectarea normelor care reglementează etica și conduită profesională, care variază în funcție de specificul fiecărei profesii, și în măsura în care este necesar pentru a asigura independența și imparțialitatea acestora;,

Or, așa cum am arătat, profesia de medic veterinar este o profesie reglementată sectorial la nivel european prin Directiva 2005/36/CE privind calificările profesionale.

II - Considerentele adoptate de Curtea Europeană de Justiție, care a subliniat, în repetate rânduri, că statelor membre le revine sarcina și responsabilitatea de a decide cu privire la mijloacele adecvate care trebuie puse în aplicare pentru atingerea nivelului de protecție a sănătății care trebuie asigurat cetățenilor lor, în contextul în care, sănătatea și viața persoanelor ocupă primul loc printre valorile și interesele protejate prin TFUE.

De asemenea, CJUE a menționat că, în cazul în care subzistă incertitudini cu privire la existența sau la importanța unor riscuri pentru sănătatea persoanelor, statele membre trebuie să aibă posibilitatea de a adopta măsuri de protecție fără să trebuiască să aștepte ca realitatea acestor riscuri să fie pe deplin demonstrată. În particular, statele membre trebuie să poată lua orice măsură susceptibilă să reducă cât mai mult posibil un risc pentru sănătate, înclusiv pentru aprovizionarea sigură și de calitate a populației cu medicamente (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 decembrie 2013, Venturini și alții, C-159/12-C-161/12, EU:C:2013:791, punctul 60).

De asemenea, CJUE a recunoscut caracterul cu totul special al medicamentelor, efectele terapeutice ale acestora distingându-le în mod substantial de celelalte mărfuri (Hotărârea din 19 mai 2009, Apothekerkammer des Saarlandes și alții, C-171/07 și C-172/07, EU:C:2009:316, punctul 31).

În consecință, Curtea a admis, în particular, că o cerință care vizează rezervarea vânzării medicamentelor anumitor profesionisti poate fi justificată de garanțiile pe care aceștia le prezintă și de informațiile pe care trebuie să fie în măsură să le ofere consumatorului (a se vedea în acest sens, printre altele, Hotărârea din 19 mai 2009, Comisia/Italia, C-531/06, EU:C:2009:315, punctul 58).

În ceea ce privește modul în care se realizează această protecție a sănătății publice în România, din perspectiva vânzării și utilizării produselor medicinale veterinare, ea a fost analizată de către CJUE în cauza C-297/16, „*Trimitere preliminară – Directiva 2006/123/CE – Servicii în cadrul pieței interne –*

Reglementare națională care rezervă doar medicilor veterinari dreptul de a vinde cu amănuntul și de a utiliza produsele biologice, antiparazitarele și medicamentele de uz veterinar – Libertatea de stabilire – Cerința deținerii în exclusivitate de către medici veterinari a capitalului unităților care vând cu amănuntul medicamente de uz veterinar – Protecția sănătății publice – Proporționalitate”

Redăm câteva dintre argumentele CJUE menționate în Hotărârea dată în cauza C-297/16, respectiv punctele: 61, 63, 66, 69, 71, 72, 79 și 80-86.

„61. Deși Curtea s-a pronunțat în acest sens în domeniul medicamentelor de uz uman, trebuie să se sublinieze, printre altele, că anumite boli animale sunt transmisibile la om și că produsele alimentare de origine animală sunt susceptibile să pună în pericol sănătatea oamenilor atunci când provin de la animale bolnave sau purtătoare ale unor bacterii rezistente la tratamente, precum și atunci când conțin reziduuri de medicamente utilizate pentru tratarea animalelor. Or, dacă substanțele veterinare sunt administrate în mod incorrect sau în cantitate incorrectă, fie eficacitatea lor terapeutică poate dispărea, fie utilizarea lor excesivă poate în particular să conducă la prezența unor astfel de reziduuri în produsele alimentare de origine animală, precum și, eventual, pe termen lung, la o rezistență la tratamente a anumitor bacterii prezente în lanțul alimentar.

[.....]

63. În consecință, exclusivitatea comercializării și a utilizării anumitor substanțe veterinare acordată medicilor veterinari, din moment ce aceștia dispun de cunoștințele și de calitățile profesionale pentru a administra ei însăși aceste substanțe în mod corect și în cantitatea corectă sau pentru a instrui corect în legătură cu aceste aspecte alte persoane vizate, constituie o măsură adecvată pentru a garanta realizarea obiectivului de protecție a sănătății publice identificat la punctul 57 din prezenta hotărâre.

[.....]

66. Or, reiese din dispozițiile citate de instanța de trimisere că statul membru menționat a efectuat tocmai o distincție între produsele veterinare în funcție de gravitatea riscului pentru sănătate. Astfel, deși reglementarea menționată nu permite proprietarilor de animale administrarea medicamentelor prescrise sub o formă injectabilă care, în mod evident, prezintă riscuri suplimentare, ea le recunoaște în schimb facultatea de a administra ei însăși astfel de medicamente sub forme neinjectabile.

[.....]

69. Cu toate acestea, deși acești alți profesioniști pot într-adevăr dispune de cunoștințe foarte aprofundate în ceea ce privește proprietățile diferitor componente ale medicamentelor de uz veterinar, nimic nu indică faptul că ei au o formare specială adaptată lă sănătatea animalelor.

[.....]

71. În ceea ce privește împrejurarea, evocată de asemenea de Comisie, ca vânzarea anumitor medicamente de uz veterinar să fie supusă unei prescripții medicale, subînțelegându-se că aceasta indică deja modul de administrare și doza acestor medicamente, ținând seama de marja de apreciere de care dispun statele membre, acestea din urmă pot aprecia că o prescripție medicală, ca atare, nu este suficientă pentru a înălța riscul ca medicamentele astfel prescrise să fie administrate în mod incorrect sau în cantitate incorrectă (a se vedea prin analogie Hotărârea din 16 decembrie 2010, Comisia/Franța, C-89/09, EU:C:2010:772, punctul 60).

72. În aceste condiții, trebuie să se constate că cerința prevăzută de o reglementare națională precum cea în discuție în litigiul principal este conformă cu cea de a treia condiție prevăzută la articolul 15 alineatul (3) din Directiva 2006/123.

[.....]

79. În continuare, în ceea ce privește cea de a doua condiție, care se referă la necesitatea cerinței în cauză, rezultă că, prin adoptarea unei astfel de reglementări, legiuitorul român a intenționat în special să garanteze că administrarea unităților care comercializează cu amănuntul medicamentele de uz veterinar să fie controlată eficient de medici veterinari.

80. Or, după cum rezultă din răspunsul dat la prima întrebare, un astfel de obiectiv trebuie să fie privit ca făcând parte din cel, mai larg, al protecției sănătății publice, care constituie un motiv imperativ de interes general.

81. În ceea ce privește, în sfârșit, a treia condiție referitoare la proporționalitatea cerinței menționate, aceasta impune, în primul rând, ca reglementarea în discuție să fie adecvată să garanteze realizarea obiectivului pe care îl urmărește.

82. În această privință, ținând seama de marja de apreciere de care dispune un stat membru, astfel cum a fost amintită la punctul 64 din prezenta hotărâre, acesta poate aprecia că, în cazul în care neveterinarii sunt în poziția de a exercita o influență asupra administrației unităților care comercializează cu amănuntul medicamente de uz veterinar, există un risc ca aceștia să adopte strategii economice susceptibile să aducă atingere obiectivului aprovizionării sigure și de calitate a deținătorilor de animale cu medicamente, precum și independenței medicilor veterini care intervin în cadrul acestor unități, în special prin faptul că îi incită să comercializeze medicamente a căror stocare nu mai este rentabilă sau prin recurgerea la reduceri ale cheltuielilor de funcționare (a se vedea prin analogie Hotărârea din 19 mai 2009, Apothekerkammer des Saarlandes și alții, C-171/07 și C-172/07, EU:C:2009:316, punctul 40).

83. Or, prin faptul că presupune ca administrarea unităților în discuție să se efectueze în condiții care le asigură medicilor veterini deținerea exclusivă a capitalului acestor unități, o reglementare precum cea în discuție în litigiul principal este aptă să reducă un asemenea risc și să garanteze astfel realizarea obiectivului pe care îl urmărește.

84. Prin urmare, medicii veterini care sunt deținători ai capitalului unei unități care comercializează cu amănuntul medicamente de uz veterinar sunt supuși, spre deosebire de operatorii economici neveterinari, unor norme deontologice care vizează moderarea urmăririi profitului, astfel încât interesul lor legat de realizarea unui profit poate fi temperat de răspunderea care le revine, dat fiind că o eventuală încălcare a normelor legale sau deontologice pune în pericol nu numai valoarea investiției lor, ci și propria existență profesională (a se vedea prin analogie Hotărârea din 19 mai 2009, Apothekerkammer des Saarlandes și alții, C-171/07 și C-172/07, EU:C:2009:316, punctul 37).

85. În al doilea și în al treilea rând, pentru ca cerința potrivit căreia capitalul unei unități care comercializează cu amănuntul medicamente de uz veterinar trebuie să fie deținut exclusiv de medici veterini să fie considerată proporțională, aceasta trebuie de asemenea să nu depășească ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului vizat și să nu poată fi înlocuită cu alte măsuri mai puțin restrictive care permit atingerea acelaiași rezultat.

86. Or, deși, astfel cum reiese din jurisprudența Curții citată la punctul 82 din prezenta hotărâre, un stat membru poate împiedica în mod legitim ca operatori economici neveterinari să fie în poziția de a exercita o influență determinantă asupra administrației unor unități care comercializează cu amănuntul medicamente de uz veterinar, obiectivul evocat la același punct din prezenta hotărâre nu poate justifica înălțarea completă a acestor operatori de la deținerea capitalului unităților menționate, atât timp cât nu este exclus ca medicii veterini să poată exercita un control efectiv asupra acestor unități chiar și în ipoteza în care aceștia nu ar deține totalitatea capitalului unităților menționate, în măsura în care definirea de către neveterinari a unei părți limitate a acestui capital nu ar împiedica în mod necesar un astfel de control....., [.....]

Pe baza analizei acestei situații dedusă judecății, raportat la prevederile legislației comunitare, CJUE a hotărât că:

„Articolul 15 din Directiva 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind serviciile în cadrul pieței interne trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede, în favoarea medicilor veterinari, o exclusivitate a comercializării cu amănuntul și a utilizării produselor biologice, a antiparazitarelor de uz special și a medicamentelor de uz veterinar..”

De asemenea, CJUE a concluzionat că Articolul 15 din Directiva 2006/123/CE nu se opune ca un stat membru să stabilească, prin legislația națională, cerința privind deținerea capitalului majoritar al unei unități care comercializează cu amănuntul medicamente de uz veterinar de către medici veterinari, întrucât, o astfel de reglementare se justifică prin aceea că „medicii veterinari, spre deosebire de operatorii economici neveterinari, sunt supuși unor norme deontologice care vizează moderarea urmăririi profitului, astfel încât interesul lor legat de realizarea unui profit poate fi temperat de răspunderea care le revine, dat fiind că o eventuală încălcare a normelor legale sau deontologice pune în pericol nu numai valoarea investiției lor, ci și propria existență profesională”.

Acăstă interpretare dateă legislației europene de către CJUE în cazul farmaciilor veterinare se aplică mutadis mutandis și cabinetelor medicale veterinare, întrucât în cabinete sunt utilizate medicamente veterinare, și recomandate sau prescrise, după caz, pentru a fi cumpărate de proprietar din farmaciile veterinare.

5. Riscurile asociate unei eventuale eliminări a condiției ca medicul veterinar să fie asociat într-o societate care deține unități medicale veterinare și a cerinței ca el să fie reprezentantul legal al societății în relația cu Colegiul Medicilor Veterinari sunt foarte mari, având în vedere faptul că:

- Deciziile luate de asociați/acționari, în lipsa unui specialist în domeniu, vor fi luate în necunoștință de cauză și doar din interes finanțiar. Domeniul medical veterinar este unul vast, fiind necesară o pregătire universitară cu durata de 6 ani, urmată de cursuri de perfecționare anuale și, cu o legislație extrem de stufoasă și greu de înțeles de nespecialiști;
- Este cunoscut faptul că, în România evoluează boli infecțioase cu morbiditate și mortalitate foarte mare, care produc pagube economice însemnante și afectează comerțul cu animale vii și produsele provenite de la acestea, iar medicii veterinari, în special cei din mediul rural, au obligația să-și suspende activitatea din cabinetele în care sunt medici titulari și să ajute autoritățile publice în stingerea focarelor de boală (a se vedea cazurile înălțatice de gripă porcină africană, gripă aviară, boala limbii albastre sau chiar focare de rabie etc), fără a fi plătiți pentru acest efort și fără să li se pună la dispoziție echipament de protecție (acesta fiind asigurat din resurse financiare proprii).

Un neprofesionist în domeniul medical-veterinar, care nu are cunoștințe de specialitate și nu înțelege gravitatea acestor boli, nu v-a acceptă ca angajatul său medic veterinar să suspende, uneori pe durata mai multor săptămâni, activitatea curentă din cabinet, activitate care-i aduce profit, doar ca să ajute instituțiile statului în stingerea focarelor de boală, aşa cum se întâmplă acum. Medicul veterinar cu siguranță respectă această obligație legală pentru că știe că nerespectarea ei atrage sancționarea sa disciplinară, iar sanctiunea poate merge până la suspendarea dreptului de a profesa pe o perioadă de până la 2 (doi) ani.

În cazul în care un medic veterinar are calitatea doar de simplu angajat într-o societate comercială și nu poate să-și organizeze singur activitatea, nu mai putem vorbi de faptul că profesia de medic veterinar este o profesie liberală.

Mai mult decât atât, prin imixtiunea unui neprofesionist în activitatea sa, **calitatea serviciilor medicale veterinare are de suferit**, având în vedere faptul că un medic veterinar nu poate să fie cercetat de către Comisia de deontologie și litigii a Colțegiului Medicilor Veterinari, pentru deciziile altelei persoane. Or, în cazul deciziile profesionale acestea aparțin medicului veterinar, el este cercetat disciplinar pentru încălcarea legislației și normelor deontologice, iar sancțiunile pot ajunge până la suspendarea dreptului de a profesa.

In cazul în care un medic veterinar, care este practic specialistul în domeniu, nu poate să ia propriile decizii profesionale și trebuie să se supună deciziilor unor neprofesioniști, al căror scop este acela de maxima profitul societății, riscurile în ceea ce privește lipsa controlul bolilor la animale, control și aşa greu de realizat, cu implicații deosebit de serioase pe plan economic și al sănătății oamenilor (existând risc major de transmitere a bolilor zoonotice) este foarte mare.

Dacă România nu înțelege care sunt măsurile necesare pentru a se asigura că efectivele de animale sunt sănătoase și că produsele alimentare de origine animală comercializate către populație, nu conțin reziduuri de substanțe antimicrobiene, hormonale sau de alte substanțe periculoase pentru sănătatea omului, provenite din produsele medicinale veterinare utilizate în tratamente, în contextul în care există o Piață Unică a Uniunii Europene, animalele bolnave și produsele alimentare de origine animală românești contaminate pot să ajungă să fie consumate și de cetățenii altor state membre, iar o constatare a faptului că aceste produse nu corespund normelor de siguranță alimentară, poate avea consecințe grave asupra economiei României.

În condițiile în care s-ar elimina cerința ca un medic veterinar să fie asociat într-o societate comercială, există posibilitatea ca prin această măsură să se creeze următoarele riscuri, mai ales dacă societatea respectivă ar fi una similară.

- medicii veterini vor fi angajați cu salariul minim pe economie, iar profitul uriaș obținut va fi trimis în țara de origine, nici macar în UE;
- medicii veterini nu vor mai avea independență și imparțialitatea deciziei privind ce anume produse să fie achiziționate și utilizate, dar vor răspunde individual pentru consecințe;
- tarifele practicate de astfel de companii vor fi mai mici întrucât vin cu produse din propriile fabrici, creând o concurență neloială în piața serviciilor medical-veterinare, creează chiar posibilitatea utilizării în zona gri a unor produse care să nu fie înregistrate în procesul de producție. detin și produce peste 200 de medicamente veterinară, care acoperă aproape toată gama și un număr imens de produse de la alți producători.

<http://www.icbmv.ro/ro/nomenclator-produse?q=search&start=160>

- medicii veterini nu vor mai notifica bolile și nu vor mai raporta reacțiile adverse la medicamentele veterinară, întrucât ar face rău companiei producătoare care este și angajatorul lor, în ipoteza prezentată;
- medicii veterini vor fi obligați să emită rețete fără să examineze animalele, doar pentru a îndeplini condiția legală pentru eliberarea medicamentelor din farmaciile proprii ale societății la care sunt angajați, deci doar pentru a acoperi legal vânzarea. Or în această situație pericolul pentru sănătatea publică ar fi unul major;
- se crează posibilitatea unei poziții dominante în piață având în vedere capacitatea financiară a unei astfel de firme

6. Nu există beneficii asociate unei eventuale eliminări a condițiilor menționate anterior din legislația incidentă.

In ceea ce privește tipul operatorului economic interesat de pătrunderea pe această piață, precizăm că acesta este producătorul de produse medicinale veterinară, care detin și lanțuri de depozite de medicamente veterinară (din producția proprie și importate), lanțuri de farmacii (fapt nepermis în alte state membre în care

legislația privind concurența este respectată de toți operatorii economici, fără excepție), iar în acest moment își dorește să își extindă sfera de activitate prin preluarea și a domeniului serviciilor veterinar, astfel încât să se închidă cercul domeniului medical veterinar.

Or, acest lucru nu este permis de legislația europeană în domeniul concurenței, legislație pe care România are obligația să o respecte astfel de firme fiind considerate că sunt în conflict vădit de interese.

Ne bazăm afirmația pe articolul apărut în presă la data de 17.11.2020, articole în care directorul companiei (CEO) a afirmat în mod deschis că va face lobby pe lângă clasa politică din România și instituțiile statului, în vederea modificării legislației astfel încât să poată înființa cabinete medicale veterinar în toate localitățile rurale, și vă rugăm să rețineți, cu scopul comercializării medicamentelor veterinar si de a avea posibilitatea acoperiri legale a acestei activități prin emiterea de retete veterinar prin propriile unități.(Anexa nr. 17)

Asociatia Farmaciilor Veterinare înfiintată si coordonată de către a avut în luna noiembrie 2020 Adunarea generala unde a informat participanții că în data de 6.10.2020 a solicitat Consiliului Concurenței emiterea unei opinii privind impactul cerintei din Legea 160/1998. Practic este același mecanism ca în anul 2015, cu diferența că atunci s-a adresat direct Consiliului Concurenței, în timp ce în anul 2020 s-a adresat prin intermediul Asociației Farmaciilor Veterinare. (Anexa nr.18)

Doar că, în România nu există legiferată instituția *lobby-ului*. Mai mult decât atât, un astfel de demers intră sub incidența legii penale, fiind definit ca trafic de influență.

7. Din informațiile deținute de noi, servicii medicale veterinar sunt activități rezervate profesiei de medic veterinar în toate statele membre ale Uniunii Europene și ele nu pot fi efectuate de către alte persoane care nu dețin un titlu de calificare de medic veterinar.

Există state membre ale Uniunii Europene în care doar un medic veterinar poate să înființeze un cabinet veterinar și o farmacie veterinară (Germania, Luxemburg, Belgia, Cipru).

In ce privește prezența medicului veterinar precum și ponderea capitalului deținut de către acesta în cadrul companiilor care înființează și gestionează un cabinet veterinar, în multe țări europene există o regulă a bunului simț în baza căreia doar persoanele care dețin titlul de calificare de medic veterinar înființează aceste companii, chiar dacă legislația nu interzice acest drept și altor persoane nonveterinare, țările nordice de exemplu.

Există însă state europene care prevăd în legislația lor prezența obligatorie a medicului veterinar în societatea în cauză sau ca medicul veterinar să dețină o anumită cotă de capital.

In Spania, de exemplu, pentru serviciile veterinar furnizate prin intermediul unei societăți, 51% din procentul de capital și drepturile de vot trebuie să fie în mâna profesioniștilor, mai mult de jumătate din membrii consiliului de administrație trebuie să fie profesioniști. Dacă administrarea este efectuată de un organism unipersonal, aceasta trebuie să fie un profesionist.

In Cehia, atât persoanele fizice, cât și firmele trebuie să îndeplinească întotdeauna condițiile de calificare profesională pentru exercitarea practicii veterinar. Nu există un procent de capital care să fie deținut de profesioniști, dar acestia trebuie să fie prezenti în societăți.

In Slovenia și Croația, serviciile veterinar pot fi furnizate numai de persoane fizice și/sau firme care au calificare veterinară. Furnizorul de servicii trebuie să aibă un medic veterinar cu o calificare profesională care să ofere un serviciu în numele furnizorului de servicii și în numele acestuia, fără să fie menționat un procent de capital care să fie deținut de profesioniști.

In unele landuri germane 51% din procentul de capital și drepturile de vot trebuie să fie în mâna profesioniștilor. In Italia, numărul de profesionisti si participarea acestora la capitalul social trebuie să fie astfel încât să determine o majoritate de 66,6% la dezbatările sau deciziile acționarilor (dar orice categorie de profesionisti reglementați pot deține acțiuni).

În unele cazuri, acești profesioniști trebuie să fie activi în cadrul companiei (de exemplu, în Mecklenburg-Pomerania de Vest în Germania, Bulgaria). In unele state membre, unele profesii sunt interzise de la participarea la capital în cadrul cabinetelor veterinar. De exemplu, acesta este cazul în Franța, pentru societățile distribuitoare de medicamente de uz veterinar și fermieri.

În alte state membre, nu se aplică cerințe privind structura acționariatului, dar acestea se aplică drepturile de vot și cerințelor în materie de management (de exemplu, Sachsen în Germania).

În Franța medicii veterinarî în cadrul companiei trebuie să aibă majoritatea de capital și ale drepturilor de vot ale companiei. Acest lucru este legat de protecția independenței profesionale. Investitorii (non-veterinarî) trebuie să dețină mai puțin de 50% din capital și drepturi de vot. În Franța, actorii din sectoarele din amonte și din aval ale profesiei veterinar sunt considerați ca fiind capital interzis și nu pot investi în companii de practică veterinară. Exemplu: laborator farmaceutic veterinar, companie de hrana pentru animale de companie, grupuri de crescători, producători și distribuitori de medicamente veterinar, etc.

În Austria, medicii veterinarî trebuiau să dețină 100% din drepturile de vot ale unei societăți care administrează o entitate prestatoare de servicii medical-veterinar. In urma evaluării din anul 2012 Comisia Europeană a demarat procedura de infringere din aceste considerente doar împotriva Austriei.

În majoritatea statelor membre **nu există farmacii veterinar**, iar în cadrul unităților medicale veterinar de asistență, medicii veterinarî sunt cei care iau deciziile administrative și profesionale.

Important nu este însă să ne raportăm la alte state membre UE, pentru că nu coincid condițiile noastre socio-economice cu cele din alte state. Trebuie ținut cont de faptul că, în alte state membre animalele sunt crescute în ferme și, în cazul României, fermele sunt extreme de puține numeric și cu efective relative mici de animale, iar peste 70% din efectivele de animale sunt crescute în gospodăriile proprii, aşa zisele ferme de subzistență.

Este important să ne raportăm însă la legislația europeană și la modul în care ea a fost interpretată, foarte clar, de către CJUE. In acest sens, trebuie analizate cu atenție considerentele pe baza cărora a dat **Hotărârea în cauza C-297/16**, considerente care au fost prezentate anterior.

Conform Tratatului UE, interpretarea pe care CJUE o dă legislației comunitare este obligatoriu de respectat atât de toate statele membre cât și de Comisia Europeană.

8. Probleme/dificultăți la nivelul pietei din perspectiva restrictionării accesului.

Până la aceasta dată nu am identificat sau să fi avut probleme/dificultăți privind accesul la nivelul pietei serviciilor medicale veterinar. Cerințele existente nu sunt restrictive, discriminatorii, nu limitează accesul la piată, ele respectă și sunt conforme cu legislația europeană aplicabilă. Cerințele existente sunt proporționale cu obiectivele urmărite, necesare și justificate printr-un motiv de interes general, reprezentat de sănătatea animalelor, sănătatea publică, protecția consumatorului și a mediului.

Considerăm că piata servicii lor medicale veterinar a evoluat constant, pozitiv, calitatea serviciilor a crescut considerabil, gama de servicii medicale veterinar este completă și putem spune că se poate realiza orice act medical veterinar la cel mai înalt nivel. In acest moment avem entități care rivalizează

cu oricare entitate din țările cu tradiție. Concurența și competitivitate este maximă în piața serviciilor medicale veterinară în România.

În domeniul medical veterinar, conform celor sesizate de medicii veterinari de liberă practică, sunt probleme generate de faptul că, producători și importatori de medicamente, cu propriul lanț de distribuție și vânzare cu amânuntul, refuză să le livreze unele medicamente direct din depozit, obligându-i astfel să le cumpere din farmaciile care aparțin distribuitorului, cu adăos comercial de vânzare cu amânuntul.

Pentru îmbunătățirea funcționării pieței medicamentelor veterinară considerăm necesar să se respecte legislația europeană din domeniul concurenței, astfel încât producatorii și distribuitorii en-gros să nu aibă dreptul legal să înființeze și unități de vânzare cu amânuntul a produselor respective, în speță farmacii veterinară, cu atât mai mult unități de asistență medical-veterinară.

Considerăm că este utilă se propună din partea Consiliului Concurenței, să fie interzis companiilor producătoare, distribuitoare en-gros sau importatorilor de medicamente veterinară, precum și celor care dețin exploatații de animale, să înființeze farmacii veterinară și unități pentru prestării servicii medical-veterinară sau să dețină capital în cadrul societăților care înființează farmacii veterinară sau cabinete, clinici și spitale veterinară.

De asemenea considerăm că este util să se propună de către Consiliului Concurenței, să fie interzis ca angajații ai companiilor producătoare, distribuitoare en-gros sau importatorilor de medicamente veterinară, precum și celor care dețin exploatații de animale, să înființeze farmacii veterinară și unități pentru prestării servicii medical-veterinară sau să dețină capital în cadrul societăților care înființează farmacii veterinară sau cabinete, clinici și spitale veterinară.

9. Alte date și informații utile realizării studiului.

Studiul dumneavoastră desfășurat în baza Ordinului președintelui Consiliului Concurenței nr. 1023/16.10.2020 vizează serviciile de contabilitate și cele medicale. Studiul a fost extins ulterior și la serviciile medicale veterinară, fără ca ordinal să fi fost modificat. La prima vedere se pare că alegerea primelor două să aibă la bază cerințe care pot fi analizate dacă au impact asupra concurenței, în timp ce serviciile medical-veterinară sunt analizate la solicitarea unor companii/entități interesate de intrarea pe piață serviciilor medicale veterinară. O abordarea corectă a Consiliului Concurenței trebuie să se bazeze pe analiza cerințelor tuturor profesiilor reglementate și apoi să se analizeze dacă întradevăr există impact pentru fiecare profesie acele cerințe care pot fi restrictive. Este greu de înțeles de ce nu se analizează cerințele profesiei de avocat, de consultant fiscal, etc. care au cerințe care pot fi considerate mult mai restrictive decât profesia de medic veterinar, în timp ce profesia de medic veterinar este analizată la solicitarea unei entități interesate să intre pe piață serviciilor medicale veterinară.

Vă precizăm că pentru unele servicii/activități, statul membru al Uniunii Europene are o marjă mai largă pentru stabilirea cadrului juridic, întrucât prevederile Directivei 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului 12 decembrie 2006 privind serviciile în cadrul pietei interne nu se aplică următoarelor servicii:

- (a) servicii neconomice de interes general;
- (b) servicii financiare, cum ar fi serviciile bancare, de credit, asigurări și reasigurări, pensii ocupaționale și personale, valori mobiliare, fonduri de investiții, plăți și consultanță pentru investiții, inclusiv serviciile menționate în anexa I la Directiva 2006/48/CE;

- (c) serviciile și rețelele de comunicații electronice, precum și resursele și serviciile asociate, în ceea ce privește domeniile reglementate de Directivele 2002/19/CE, 2002/20/CE, 2002/21/CE, 2002/22/CE și 2002/58/CE;
- (d) serviciile în domeniul transportului, inclusiv serviciile portuare care intră în domeniul de aplicare a titlului V din tratat;
- (e) serviciile agenților de ocupare temporară a forței de muncă;
- (f) servicii de îngrijire a sănătății, fie că sunt sau nu asigurate în cadrul unor unități de îngrijire a sănătății și indiferent de modul în care sunt organizate și finanțate la nivel național sau dacă sunt de natură publică sau privată;
- (g) servicii audiovizuale, inclusiv serviciile cinematografice, indiferent de modul lor de producție, distribuție și transmisie, precum și serviciile de radiodifuziune;
- (h) activitățile de jocuri de noroc care presupun pariuri cu o miză cu valoare pecuniară în jocuri de noroc, inclusiv loterie, jocuri de cazinou și tranzacții referitoare la pariuri;
- (i) activități care sunt asociate exercitării autorității publice astfel cum se stabilește la articolul 45 din tratat;
- (j) servicii sociale cu privire la locuințele sociale, servicii privind îngrijirea copiilor și ajutorul acordat familiilor sau persoanelor aflate în nevoie în mod permanent sau temporar, care sunt prestate de către stat, de către prestatori mandatați de stat sau de organizații de caritate recunoscute de stat;
- (k) servicii de securitate privată;
- (l) servicii prestate de notari și executori judecătoreschi numiți de autoritățile publice.

Pentru serviciile medicale veterinare, spre deosebire de cele medicale umane se aplică prevederile Directivei 2006/123/CE, iar statul membru are o marja mai restrânsă privind cadrul juridic de efectuarea a acestora.

Directiva 2006/123/CE prevede la considerentele 114 și 115 urmatoarele:

"(114)Statele membre ar trebui să încurajeze elaborarea unor coduri de conduită la nivel comunitar, în special de către ordinele, organismele și asociațiile profesionale. Aceste coduri de conduită ar trebui să includă, în funcție de specificul fiecărei profesii, norme pentru comunicările comerciale referitoare la profesiile reglementate, precum și norme de deontologie profesională ale profesiilor reglementate care au ca scop, în special, asigurarea independenței, imparțialității și a păstrării secretului profesional. În plus, condițiile de exercitare a activităților agentilor imobiliari ar trebui incluse în astfel de coduri de conduită. Statele membre ar trebui să ia măsuri adiacente pentru a încuraja ordinele, organismele și asociațiile profesionale să pună în practică la nivel național codurile de conduită adoptate la nivel comunitar.

(115)Codurile de conduită la nivel comunitar sunt adoptate pentru a stabili norme minime de conduită și completează cerințele juridice ale statelor membre. Acestea nu împiedică statele membre, în conformitate cu legislația comunitară, să ia măsuri legislative mai stricte, și nu împiedică ordinele profesionale nationale să ofere o mai mare protecție în codurile lor de conduită naționale.”

Colegiul Medicilor Veterinari este organizatie membră a Federatiei Medicilor Veterinari Europeni (FVE), al carui cod de conduită este preluat în codul de național deontologie medical-veterinară.
[https://cmvro.ro/files/download/fve/FVE Code of Conduct 2019.pdf](https://cmvro.ro/files/download/fve/FVE%20Code%20of%20Conduct%202019.pdf)(Anexa nr. 19)

Având în vedere faptul ca în anul 2020 Consiliul Concurenței “nu a identificat elemente care să contravină prevederilor Legii concurenței nr.21/1996” și a avizat favorabil proiectul Ordonantei de Urgenta nr.117/2020 (Anexa nr.20) în condițiile în care la Articolul 1, punctul 1, alineatul (9) se prevede ca: ”(9) Pentru realizarea activităților prevăzute la alin. (2), direcțiile sanităt-veterinare și pentru siguranța alimentelor județene, respectiv a municipiului București încheie acorduri-cadru de servicii cu medicii veterini, organizati în condițiile legii, cu societățile reglementate în baza Legii societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în care actionariatul majoritar este detinut de către medicii veterini pe toată durata de executie a contractului”, ne exprimăm speranța că dând dovadă de seriozitate și profesionalism, Consiliului Concurenței își va menține această opinie privind cerința ca societățile comerciale, care înființează o unitate medicală veterinară de asistență (cabinet, clinica, spital veterinar), să aibă un medic veterinar asociat.

Totodată nutrim speranța că poziția Consiliului Concurenței nu poate fi alta decât a Comisiei Europene care a evaluat piata serviciilor medicale veterinară și a emis “Documentul de lucru al serviciilor comisiei asupra rezultatului evaluarii inter pares cu privire la forma juridica, actionariatul și cerințele în materie de tarife în temeiul Directivei privind serviciile, Bruxelles, 2.10.2013, SWD(2013) 402 final.”(Anexa nr.21)

Cu aleasă considerație,

PREȘEDINTE

Conf. Univ. Dr. Viorel ANDRONIE

